

บทที่ 1

บทนำ

สังคมเป็นส่วนผสมที่มีทั้งการเชื่อมประสานและการแบ่งแยก หลายประการ ที่เกี่ยวที่สังคมในชุมชนมนุษย์เขาควักกัน ไทพนจากความรู้สึกแบ่งแยกแตกต่าง สังคมมี กฎหมายเป็นที่รวมของสิทธิและความเสมอภาคในฐานะสมาชิก มีกฎแห่งกรรมสำหรับอธิบาย ความเท่าเทียมในมิติเวลาสัมพันธ์ มีแนวความคิดซึ่งอาจอคิด อาจอำนาจนามธรรม เป็น เหตุแห่งฐานะบุคคลในปัจจุบัน หลายประการที่กล่าวนี้เชื่อมโยงมนุษย์เข้าไว้ ให้ปราศจาก ความสำคัญในศักดิ์สูงค่าทางชนชั้น ในเมื่อสังคมไม่สามารถกระจายสิ่งที่มีคุณค่าให้กับสมาชิก ไทอย่างเท่าเทียม

กฎธรรมชาติไทสร้าง ความแตกต่างในทางชีวภาพมนุษย์ ขณะเกี่ยวกับธรรมชาติ ก็ไทเลือกแล้วที่ จะพันทรัพยากรในมนุษย์อย่าง ไม่เสมอภาคกันอีกควย หลักทางพันธุกรรมสร้าง มนุษย์ให้ผิดแผกในรูปลักษณะ ความยาวแขนมนุษย์เป็นเตี้ยสูง ปริมาณและความกว้างแยก มนุษย์เป็นเอวมนอมน ส่วนสี่นิ้วชี้คั่นมนุษย์ออก เป็นนิ้วชน ความแตกต่างทางสติปัญญา ทำให้ มนุษย์สามารถมีอิทธิพล เหนือมนุษย์ควยกัน เช่นเกี่ยวกับความแตกต่างในชาติตระกูล ก็เป็น จุดเริ่มต้นของความไม่เท่าเทียมในคานอื่น ๆ

ในทางสังคมมีเกณฑ์มากมาย ซึ่งจำแนกมนุษย์ออกเป็นระดับชั้น อย่างเช่น เกณฑ์ของทรัพยากร เป็นเครื่องแสดงถึงความมี-ไม่มี ในระดับค่างกัน มีชนจำนวนน้อย ที่ไทครอบครองคุณค่าของทรัพยากรในอัตราส่วนที่มากกว่าชนส่วนใหญ่ การครอบครองมีไท มีความหมายเฉพาะทางวัตถุ แต่หมายรวมถึงคุณค่าหลายอย่างที่เกี่ยวข้องเนื่องกันทั้งหมด นับแต่ ชื่อเสียง เกียรติภูมิ อำนาจ รวมทั้งโอกาสทางสุนทรีย์ภาพอื่น ๆ ในเมื่อ ความแตกต่างทางเศรษฐกิจ ไม่ใช่เกณฑ์เดียวที่จำแนกมนุษย์เป็นศักดิ์สูงต่ำแล้ว กังนั้น ควยการสัง เกตเปรียบเทียบแบบแผนการดำเนินชีวิตของบุคคลที่มาจากค่างชนชั้น เรากังจะ สามารถพบความแตกต่างในคานอื่น ๆ อีก เป็นคานว่า ความแตกต่างคานคานนิยม ความ คาคหวัง ประสพการณ์ ขาวสาร หรือแม้กระทั่งสำนวนภาษา โดยเฉพาะเรื่องภาษา เป็นจุดสนใจของการเปรียบเทียบในงานชิ้นนี้

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับการเมือง โดยทั่วไปมุ่งความสนใจไปที่ เอกสารที่ใช้เป็นสื่อความคิด ทั้ง เอกสารส่วนตัวและเอกสารที่ใช้สำหรับการเผยแพร่ ระเบียบวิธีที่ใช้ก็คือ การตีความหมายของถ้อยคำ ระบุประโยค เพื่อทราบเนื้อหาของ ความคิดที่สำคัญในประวัติศาสตร์ หรือ วิธีการแยกแยะเนื้อหาของนโยบายสาธารณะ ความ ขาวสารที่ใช้เผยแพร่มีลักษณะอย่างไร การวิเคราะห์จุดประสงค์ของผู้สื่อสาร กลุ่ม เป้าหมายในการสื่อสาร และ กลวิธีของภาษาที่ใช้ในการโน้มน้าว ซึ่งประการหลังอยู่ใน ขอบเขตของการศึกษากการเมืองในกระบวนการสื่อสาร

ส่วนการศึกษาภาษาในฐานะที่เป็นบริบททางสังคม โดยมุ่งความสนใจไปที่ระดับ ของคำ ความหมายของคำ ที่สัมพันธ์กับโครงสร้างของสังคม โดยเฉพาะสังคมไทย เริ่มได้รับความสนใจบ้าง แต่มีไม่มากนักและส่วนใหญ่เป็นเพียงข้อสังเกตบางประการ เท่านั้น อย่างเช่น ข้อสังเกตเกี่ยวกับสรรพนามจำนวนมากในภาษาไทย ซึ่งแสดงถึง ความสำคัญของระบบอาวุโส ข้อสังเกตเรื่องราชาศัพท์¹ และจำนวนคำเรียก พระเจ้าแผ่นดิน² ในพจนานุกรมไทย อันแสดงถึงความสำคัญของสถาบันพระมหากษัตริย์ ที่มีต่อสังคมไทย เป็นต้น

อย่างไรก็ตามข้อสังเกตจำนวนน้อยดังกล่าว เมื่อประมวลเข้าด้วยกัน เป็น ข้อมูลซึ่งสนับสนุนความสำคัญของภาษากับการเมืองไทยให้เด่นชัดขึ้น และถ้าหากเราจะสรุป ความเกี่ยวของกันระหว่างภาษากับระดับชั้นของบุคคลในสังคม ให้อยู่ในรูปของความสัมพันธ์ แล้วจะมีลักษณะดังนี้

ประการแรก ภาษาเป็นเครื่องมือที่ ลักษณะนิสัยทางสังคม การใช้ภาษามี ขนบประเพณีเช่นเดียวกับพฤติกรรมสังคมชนิดอื่น ๆ ซึ่งสนองกตिकाของสังคมนั้น³

¹ นิธิ เอียวศรีวงศ์, "ภาษาไทยมาตรฐานกับการเมือง," ภาษาและหนังสือ 17 (ตุลาคม 2527-มีนาคม 2528): หน้า 20.

² กীরติ บุญเจือ, ปรัชญาภาษา (กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2526), หน้า 58

³ บุญเหลือ เทพสุวรรณ, ภาษาไทยวิชาที่ถูกลืม (กรุงเทพฯ: ดวงศึกษาริมية, 2523) หน้า 16-17.

ประการที่สอง ในสังคมซึ่งมักถือการแบ่งระดับบุคคลเป็นสูง-ต่ำ ภาษาจะเริ่มมีศักดิ์ ถ้อยคำเริ่มแสดงระดับ บางคำใช้เป็นคำต่ำ บางคำใช้เป็นคำสูง และบางคำก็ศักดิ์สิทธิ์⁴ สังคมใดมีการแบ่งระดับชั้นมากเท่าใด ภาษาก็ยิ่งเพิ่มความแตกต่างกันมากขึ้นเป็นเงา

ประการที่สาม ระดับชั้นของภาษา เป็นเครื่องบอกถึงสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม แสดงถึงความแตกต่างของอำนาจ⁵

ประการสุดท้าย สังคมไทยเป็นสังคมที่ถือความสูงค่าของภาษา⁶ เป็นเกณฑ์แบ่งแยกระดับชั้นของบุคคล ฉะนั้นการดำเนินชีวิตที่มาจากชนชั้นจึงสามารถกระทำด้วยวิธีการสำรวจรูปแบบของภาษาที่ใช้ ซึ่งนอกจากจะทำให้ทราบถึง พื้นฐานทางครอบครัวของแต่ละบุคคลแล้ว ก็อาจหาคานิยม ความคาดหวัง และระดับของการแสดงออกถึงอำนาจอันแตกต่างกันด้วย

สำหรับการศึกษาเรื่องความแตกต่างของชื่อกับชนชั้นในที่นี้ อาศัยข้อสรุปดังกล่าวเป็นพื้นฐานในการศึกษา เปรียบเทียบชื่อของบุคคลในแต่ละกลุ่มชนชั้น การวิเคราะห์ลักษณะของภาษาที่ใช้ การตีความหมายของคำ รวมทั้งพิจารณาเกณฑ์แวดล้อมอื่น ที่มีอิทธิพลต่อวิธีการตั้งชื่อ

แนวความคิดที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษาเรื่องลักษณะความแตกต่างของชื่อกับชนชั้น เป็นความพยายามที่จะเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างชื่อบุคคลกับคุณลักษณะของชั้นทางสังคมไทย ชื่อซึ่งนับเป็นหน่วยหนึ่งของภาษา ทำให้งานชิ้นนี้จัดอยู่ในประเภทการศึกษาภาษาในเชิงสังคม ความคิด

⁴ป. ณ นคร, เรียงความชั้นสูง (พระนคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2497) หน้า 56

⁵กนก วงษ์ตระหง่าน และ ชัยอนันต์ สมุทวณิช, ภาษากับการเมือง (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525) หน้า 15

⁶คณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ, สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี, รายงานการสัมมนาวัฒนธรรมไทย หน้า 25.

ที่โชนับสนุนจึง เป็นเพียงหลักเทียบเคียง เกี่ยวกับการเจริญเติบโตของภาษาในสภาวะแวดล้อมที่ต่างกัน ความสามารถในการใช้ภาษาของสมาชิกในแต่ละชนชั้น และข้อสังเกตเรื่องการรักษาเอกลักษณ์ทางชนชั้น แนวความคิดข้างต้นสามารถแยกอธิบายได้ดังนี้

แนวความคิดเกี่ยวกับ เอกลักษณ์ทางชนชั้น

การดำเนินชีวิตของแต่ละบุคคล ซึ่งสังกัดกลุ่มชนชั้นใด ๆ ไม่ได้อาศัยอยู่กับปัจจัยทางวัตถุ หรือทรัพยากรที่มีอยู่เท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับรูปแบบของการใช้ทรัพยากรภายในครอบครองนั้นด้วย การที่สมาชิกในแต่ละกลุ่มจะเลือกใช้ทรัพยากรตอบสนองความต้องการไปในลักษณะใด ก็ด้วยแบบแผนซึ่งคุ้นเคยกันในกลุ่ม ซึ่งนอกจากจะเป็นเรื่องของความคุ้นเคยแล้ว การดำเนินชีวิตของชนชั้นสูง ชนชั้นกลาง หรือชนชั้นต่ำ ยังเกี่ยวข้องกับความรู้สึกที่ว่าตนสังกัดอยู่ในชนชั้นใด และควรมีวิถีชีวิตเช่นไรให้เหมาะสมกับสถานภาพที่เป็นอยู่ของตน เราจะพบว่า การเลือกรูปแบบสันตนาการที่ต่างจากคนทั่วไป อาหารการกินที่พิถีพิถัน หรือรสนิยมการแต่งกายอันประณีต ค่านิยมที่แสดงความเป็นชนชั้นสูง เหล่านี้ไม่ได้จำกัดอยู่ที่ว่า บุคคลแต่ละคนจะมีทรัพย์สินเพียงพอสำหรับตอบสนองค่านิยมดังกล่าวหรือไม่ แต่การเลือกแบบแผนการดำรงชีวิตของชนชั้นสูง มีความสัมพันธ์อย่างมากกับความรู้สึกประหนึ่งว่าตนเองสังกัดกลุ่มชนชั้นที่เหนือกว่ากลุ่มอื่นในสังคม จึงสมควรใช้แบบแผนของชีวิตเช่นเดียวกับกลุ่มที่เหนือกว่าด้วย ในทำนองเดียวกัน การที่กลุ่มบุคคลซึ่งมีสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ เมื่อสามารถเลื่อนฐานะของตนขึ้นไปได้ก็ไม่ได้หมายความว่า ชนกลุ่มนี้จะสามารถมีแบบแผนการดำเนินชีวิต เป็นเช่นเดียวกับชนชั้นสูงทั้งสิ้น ซึ่งนั่นก็เป็นเพราะความที่ไม่เคยชินกับแบบแผนที่ดีจากเคยประพฤติ หรือด้วยความรู้สึกว่าตนยังไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มใหม่อย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามรากฐานหนึ่งซึ่งทำให้การดำเนินชีวิตของบุคคลที่ต่างระดับชั้นกัน มีความผิดแผกกันนั้น ก็ด้วยเหตุที่ บุคคลในระดับชั้นที่เหนือกว่าชนส่วนใหญ่ มีแนวโน้มที่จะรักษา หรือพัฒนาแบบแผนของค่านิยมบางอย่าง ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่มคนไว้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ความคิดที่จะรักษาเอกลักษณ์ของกลุ่มคนเพื่อให้ต่างไปจากกลุ่มอื่น เป็นสิ่งที่เขมรน้อยอยู่ในความรู้สึกของชนชั้นสูงมากกว่าชนทั่วไป โดยที่เราจะเห็นได้ว่า ในกลุ่มชนชั้นสูงนั้น จะเกิดความคับข้องใจเสมอ ๆ เมื่อตนมีความจำเป็นต้องรักษาค่านิยมบางอย่างที่แสดงถึงความเป็นคนชั้นสูงเอาไว้ ในขณะที่ฐานะทางเศรษฐกิจของคนตกต่ำ และ ความสำคัญที่สังคมเคยให้ลดน้อยลง การสูญเสียสถานภาพความเป็นชนชั้นสูงจึง เป็นสิ่งที่รุนแรงพอสมควร ในความรู้สึกของชนชั้นสูงดั้งเดิม และความพยายามที่จะรักษา

สภาพเดิมของตนไว้ แม้เป็นเพียงสัญลักษณ์บางอย่าง ก็จะเป็นความจำเป็นของบุคคล
ในกลุ่มนี้ควย

ความพยายามของชนชั้นสูงที่จะสร้างสัญลักษณ์บางอย่าง เป็นแบบเฉพาะของกลุ่ม
สังคมนี้นั้นเป็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นโดยเสมอ ในภายหลังการเปลี่ยนแปลงทางสังคมการเมือง
เมื่อมีการถ่ายโอนอำนาจกันระหว่างศูนย์อำนาจเดิม กับผู้ปกครองในระบบใหม่ ในสังคมซึ่ง
การเปลี่ยนแปลงไม่รุนแรงนัก และกลุ่มชนชั้นสูงดั้งเดิม เพียงแต่สูญเสียอำนาจ และ
เกียรติภูมิไปบ้าง โดยที่มีใญ่ถูกกลางอย่างสิ้นเชิง อย่างเช่นการเปลี่ยนแปลงอย่าง
รุนแรงในสังคมอื่น การดำรงอยู่ของกลุ่มชนชั้นสูงในระบบเดิมเหล่านี้แม้จะกระจุกกระจาย
หรือรวมอยู่ในสถานที่ใดก็ตาม โดยทั่วไปก็มักจะมีสัญลักษณ์ ซึ่งสามารถแสดงถึงความเป็น
ผู้ที่แตกต่างไปจากคนสามัญอยู่เช่นเดิม ความพยายามของชนชั้นสูงที่จะสร้างสัญลักษณ์เพื่อ
เป็นแบบเฉพาะของกลุ่ม ในภาวะที่สถานภาพทางสังคมของกลุ่มใดเปลี่ยนแปลงไปนี้ เป็น
ปรากฏการณ์ซึ่งมีอยู่เป็นปกติ และโอกาสดังกล่าวจะเกิดขึ้นไ้บ่อยมาก ในเมื่อสังคมนั้น ๆ มี
รากฐานที่ถือความสำคัญของระดับชั้นบุคคล เป็นความคิดที่สืบทอดกันมานาน อย่างเช่น
สังคมไทย

สำหรับสังคมไทยภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี 2475 นั้น เป็นที่
แน่นอนว่า ผลของการเปลี่ยนแปลงนอกจากจะทำให้รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้น
ปกครอง และสามัญชนเปลี่ยนแปลง สถานภาพทางสังคมของกลุ่มชนชั้นสูงโดยส่วนรวม
ก็ได้รับผลกระทบของการเปลี่ยนแปลง เช่นเดียวกัน ฐานะทางสังคมของชนชั้นสูงที่เคยสูง เกิน
กลายเป็นเพียงชนชั้นผู้เกาท์เกียรติภูมิที่ด้อยลง ส่วนฐานะทางเศรษฐกิจ อำนาจทาง
เศรษฐกิจ ก็อาจมีน้อยกว่าชนชั้นใหม่ที่สร้างฐานะตนเองจนมั่งคั่ง ชนชั้นใหม่ที่ฐานะร่ำรวย
เหล่านี้ ก็ทำให้นิยามของความเป็นชนชั้นสูง เปลี่ยนไป โดยที่ชนชั้นสูงจะเป็นใครก็ได้ที่
ร่ำรวยพอที่จะมีแบบแผนการดำเนินชีวิตซึ่งคนส่วนใหญ่ให้ความว่า อยู่ในขั้นที่สูงกว่าคนกลุ่มอื่น
และผลสืบเนื่องของการให้ความสำคัญกับทรัพย์สิน เป็นเกณฑ์จำแนกระดับชั้นของบุคคล
ดังกล่าวก็ทำให้ลำดับชั้นทางสังคมในยุคนั้น ใดแบ่งชนชั้นสูงออกเป็นสองกลุ่ม คือ
กลุ่มชนชั้นสูงดั้งเดิม กับกลุ่มชนชั้นผู้ดีใหม่ ซึ่งมีฐานะเศรษฐกิจมั่งคั่ง โดยที่ชนกลุ่มหลังนี้
เริ่มมีบทบาทมากขึ้นเรื่อย ๆ ในสมาคมชั้นสูง และเริ่มมีแบบแผนการดำเนินชีวิตที่เข้าไป
ไกลเกี่ยวกับชนชั้นสูงดั้งเดิม แต่กระนั้นก็ตามสำหรับกลุ่มชนชั้นสูงดั้งเดิมส่วนหนึ่งยังมีทัศนะ
ที่มองกลุ่มผู้ดีใหม่ว่า มีฐานะต่ำกว่าคน

ความสัมพันธ์ของประเด็นที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ทำให้ตั้ง เป็นแนวความคิดใ้ทว
ในสังคมชั้นสูง มีความรู้ดีกว่าคนเห็นอกคนทั่วไป ความรู้สึกเช่นนี้ จะทำให้เกิด
ความพยายามที่จะสร้างแบบแผนขึ้นเฉพาะที่ใช่สำหรับในกลุ่มตน เพื่อให้แยกไปจากแบบแผน
หรือสัญลักษณ์ที่ใช่กันในกลุ่มอื่น และยังสังคมโคชนชั้นสูงมีความยึดถือสถานภาพที่เหนือกว่า
ของกลุ่มตนมากเท่าใด สัญลักษณ์ที่ใช่ยอมสื่อให้เห็นชัดเจน งานชิ้นนี้อนุมานว่า ชื่อเป็น
สัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่แทนความพยายามดังกล่าว

แนวความคิดเกี่ยวกับการเจริญเติบโตของภาษา

นอกจากแนวความคิดเรื่องการรักษาเอกลักษณ์ของชนชั้นข้างตนแล้ว ยังมี
ความคิดย่อย ซึ่งสนับสนุนการศึกษาครั้งนี้อีกประการหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องความสามารถทาง
ภาษา หรือการเจริญเติบโตทางภาษา ซึ่งทำให้บุคคลในแต่ละระดับชั้น มีพื้นฐานที่จะ
สร้างชื่อ หรือเลือกชื่อที่ต่างกันไปได้ เพราะเราจะพบว่าในกลุ่มบุคคลที่มีฐานะ เศรษฐกิจ
สังคมสูง โอกาสที่จะได้รับการศึกษาสูง ๆ ย่อมมีมากกว่า สมาชิกในกลุ่มที่มีฐานะทาง
เศรษฐกิจสังคมต่ำ และเป็นที่แน่นอนว่า ระดับของภาษาที่ใช่ ความสามารถทางภาษา
รวมทั้งการแสดงออกทางภาษา มีส่วนสัมพันธ์กับระดับการศึกษาอย่างมาก ดังนั้นใน

* มีผลการวิจัยหลายท่านยืนยันว่า การเจริญเติบโตของภาษา เช่น จำนวน
คำศัพท์ที่ใช่ ความซับซ้อนของคำ และการใช้สิ่งกัปนามธรรม สิ่งเหล่านี้เติบโตใน
ครอบครัวที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจสังคมสูง มากกว่าครอบครัวที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจสังคมต่ำ
พัฒนาในครอบครัว เมื่อมากกว่าชนบท และพัฒนาได้มากนอยตามสิ่งแวดล้อมภาษาของตน
เกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถทางภาษาได้จากงานวิจัย ของ
จินตนา เนียมเปี้ย, "พัฒนาการคานภาษา จำนวนถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยค"
(ปริทัศน์นพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521),
อารี ยังสกุล, "อิทธิพลของสภาพแวดล้อมบางประการต่อความสามารถในการ เรียนภาษาไทย"
(ปริทัศน์นพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2514),
อำพล โอง เกลือบ, "ความวิตกกังวล ความสามารถในการอ่านและลักษณะอื่นของบุคลิกภาพ"
(ปริทัศน์นพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2515),
และ สถาบันระหว่างชาติสำหรับการคนควาเรื่อง เด็ก, "พัฒนาการในการใช้ถ้อยคำในเด็ก"
รายงานการวิจัยฉบับพิเศษ 2520 .

สภาพแวดล้อมของความไม่เท่าเทียมในสังคมไทย ซึ่งใช้ระดับของภาษาจำแนกรฐานะทางสังคมของบุคคลด้วยแล้ว โอกาสที่สมาชิกในกลุ่มชนชั้นที่เหนือกว่า จะพยายามใช้ชื่อของตนเป็นเครื่องแสดงสถานภาพจึงเป็นไปได้ไกลมาก

นอกจากแนวความคิดทั้งสองประการดังกล่าวนี้แล้ว การให้ความสำคัญกับชื่อก็น่าจะมีผลให้ชื่อของบุคคลมีความแตกต่างกันไ้ ในระหว่างชนชั้นสูง และชนชั้นต่ำ หรือสามัญชนทั่วไป กลุ่มแรกมีแบบแผนการดำเนินชีวิตที่ซับซ้อน ส่วนกลุ่มหลังดำรงชีวิตอย่างเรียบง่าย ให้ความสำคัญกับชื่อเวลาส่วนใหญ่หาเลี้ยงชีพ ความมากน้อยในการให้ความสำคัญกับชื่อ และระดับความพิถีพิถันที่ต่างกัน ย่อมทำให้ชื่อของสมาชิกในแต่ละกลุ่มต่างกันไปด้วย

เหตุผลที่ประกอบกันทั้งหมด อาจสรุปเป็นแนวความคิดได้ว่า ความสามารถทางภาษา และความรู้สึกเหนือกว่าของชนชั้นสูง เป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกชื่อ ซึ่งต่างจากคนทั่วไป ขณะเดียวกันความไม่พิถีพิถันของชนชั้นต่ำ ก็ทำให้ตั้งชื่อที่มีลักษณะพื้น ๆ ตามสภาพของตน

สำหรับแนวความคิดซึ่งเกี่ยวข้องกับตามที่โคพรธนามานี้ มีงานวิจัยเกี่ยวข้องอย่างมากคือ งานของ สุภาพรรณ ฅ บางช่วง⁷ ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบชื่อสามัญชนและนามของฝ่ายราชสกุล ผลการศึกษาโคขอสรุปว่า ในแต่ละยุคสมัยชื่อของฝ่ายราชสกุลมีลักษณะภาษาที่บ่งบอกถึงฐานะทางสังคมที่สูงกว่าสามัญชนในยุคเดียวกัน มีการใช้พยางค์และภาษาบาลี-สันสกฤตมากกว่า ผู้มีฐานันดรศักดิ์ค่า ส่วนชื่อของคนไทยในปัจจุบันมีความตื่นตัวในการสรรหาคำมาตั้งชื่อมากขึ้น มีลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างจากยุคสมัยที่ผ่านมา และสาเหตุอย่างหนึ่งนั้น มาจากพัฒนาการด้านการศึกษา

แง่มุมที่น่าสนใจมีหลายประการคือ ประการแรก หากลักษณะการตั้งชื่อมีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษาแล้ว ในกลุ่มชนซึ่งสถานภาพทางชนชั้นต่างกัน มีความไม่เท่าเทียมในโอกาสที่จะได้รับการศึกษา ชื่อของคนในแต่ละกลุ่มก็น่าจะมีความแตกต่างกันด้วย

⁷สุภาพรรณ ฅ บางช่วง, การใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนไทย (กรุงเทพฯ: มหามานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526) , บทสรุป

ประการต่อมา แม้ว่าสังคมไทยในปัจจุบันถือหลักความเท่าเทียมของสมาชิกทุกคน แต่เรายังสามารถพบความแตกต่างระหว่างชื่อ เช่น เกม กลาว คือ เป็นความแตกต่างระหว่างชื่อของบุคคลซึ่งต่างสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคม ความแตกต่างแม้จะไม่เด่นชัดเท่าในสังคมอภิศักการ เปรียบเทียบชื่อของบุคคลต่างชนชั้น ในคาบเวลาที่เป็นปัจจุบันยังเป็นเครื่องยืนยันว่า ความพยายามของสังคมที่จะรวมสมาชิกให้เป็นอันหนึ่งอันเดียว ไม่เคยประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง เพราะในขณะที่กลุ่มที่คอบกว่าเคลื่อนที่เข้าใกล้กลุ่มที่เหนือกว่า กลุ่มที่เหนือกว่าก็ขยับออกห่างไปทุกที ๆ การศึกษาพัฒนาการของชื่อแสดงให้เห็นวิวัฒนาการเช่นนั้น

จุดมุ่งหมายในการศึกษา

- 1 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการ เปลี่ยนแปลง รูปแบบของชื่อกับสภาพการเปลี่ยนแปลงทางสังคมการเมือง ในระยะหลังปี 2475
- 2 ศึกษาลักษณะสำคัญทางภาษา ซึ่งปรากฏอยู่ในชื่อของบุคคลในแต่ละชนชั้น มีความแตกต่างกันในคานใดบาง
- 3 ศึกษาถึงจุดมุ่งหมายในการตั้งชื่อ แต่ละกลุ่มชนชั้น กำนึงถึงสิ่งใดเป็นประการสำคัญ อะไรคือจุดหมายแรก อะไรเป็นจุดหมายรอง ความพิถีพิถันในการใช้ภาษาและการเลือกความหมาย

ประโยชน์ในการศึกษา

- 1 ใช้ลักษณะรวมบางประการของชื่อ เป็นข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับสถานภาพที่บุคคลสังกัดอยู่ในปัจจุบัน รวมทั้งการอ้างสรุปถึงกลุ่มชนชั้นที่น่าจะ เข้ามามีบทบาทสำคัญ ในทางสังคมในอนาคต มีชื่อที่ต่างไปจากกลุ่มที่คอบกว่าทางสถาน เศรษฐกิจและฐานะทางสังคม เช่นไรบาง
- 2 ใ้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างชื่อบุคคล ลักษณะการเปลี่ยนแปลงของชื่อ กับสภาวะแวดล้อมทางสังคม โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของชนชั้น

สมมติฐานการศึกษา

สมมติฐานข้อที่หนึ่ง ในแต่ละกลุ่มชนชั้น จะมีความแตกต่างกันเรื่อง ระดับของความพิถีพิถันในการตั้งชื่อ มีการเน้นความสำคัญของชื่อในแง่มุมที่ต่างกัน และลักษณะของภาษาที่ใช้ก็แตกต่างกันไปด้วย

ระกับความคิดที่ผิดัน พิจารณาจากขอบเขตของศัพท์และการเลือกสรรถ้อยคำมาใช้ เป็นชื่อ ซึ่งโดยปกติแล้วชนชั้นสูงจะเลือกใช้ชื่อที่มีความไพเราะ ความหมายงดงามกว่า ชื่อทั่ว ๆ ไป ทั้งนี้เนื่องจากจุดประสงค์ของการตั้งชื่อสำหรับชนชั้นสูงนั้น นอกจากจะใช้ เป็นคำแทนตัวแล้ว ยังใช้ชื่อที่สื่อความเหนือกว่าในฐานะของคนอีกด้วย การเลือกสรรชื่อ ที่มีลักษณะแปลก ศัพท์ที่ซับซ้อนยากแก่การเข้าใจความหมาย และการประสมคำให้ไพเราะ หรูหราในชื่อชนชั้นสูง เป็นลักษณะเด่นทางภาษาที่แตกต่างไปจากคำที่เรียบง่ายแทน ถึงแวดลอมรอบตัว อันเป็นชื่อที่ใช้ในกลุ่มชนชั้นต่ำ

สมมติฐานข้อที่สอง ค่านิยมทางสังคมที่เปลี่ยนไปหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 มีผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงรูปแบบของชื่อ และวิวัฒนาการจากการใช้ชื่อ แบบพื้น ๆ ไปสู่ชื่อที่มีรูปและเสียงแปลกออกไป เป็นผลสืบเนื่องจากความพยายามของชนชั้นสูง ที่จะใช้ชื่อในลักษณะใหม่นี้ เป็นสัญลักษณ์แทนความแตกต่าง ระหว่างบุคคลในกลุ่มคนกับกลุ่มอื่น ที่มีฐานะทางชาติตระกูลต่ำกว่า โดยเฉพาะกลุ่มชนชั้นใหม่อันใดแก กลุ่มชาวจีนซึ่งเริ่มมี บทบาททาง เศรษฐกิจสังคม และเป็นที่ได้รับการยอมรับให้อยู่ในสมาคมของชนชั้นสูงมากขึ้น

สมมติฐานข้อที่สาม การเปลี่ยนแปลงลักษณะของชื่อขึ้นอยู่กับการประเมินฐานะ ทางชนชั้นของบุคคล หรือกลุ่มบุคคลที่เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นช่วงความแตกต่างระหว่างชื่อ ในสังคมไทยปัจจุบันจึงพบมาก ในระหว่างกลุ่มชนชั้นต่ำ และกลุ่มชนชั้นสูงโดยชาติตระกูล หรือ กลุ่มชนชั้นใหม่ที่มีอำนาจทาง เศรษฐกิจ ซึ่งในสองกลุ่มหลังมีโอกาสที่จะพัฒนาลักษณะชื่อ ใหม่มีความคล้ายคลึงกันไ้มากกว่ากลุ่มแรก

วิธีการศึกษา

1 สํารวจข้อมูล เบื้องต้นจากการสุ่มตัวอย่างรายชื่อนัก เรียนชั้นอนุบาลโรงเรียน ราชนีบน นักเรียนชั้นประถมหนึ่งโรงเรียนภักดีนรเศรษฐ เขตหนองจอก กรุงเทพฯ และ นักเรียนชั้นประถมหนึ่งโรงเรียนบ้านหมากหนองแดง จังหวัดร้อยเอ็ด พิจารณาความแตกต่าง เฉพาะกลุ่ม

2 เลือกรายนามและรายพระนามของกษัตริย์ และราชสกุลวงศ์ จำนวนหนึ่ง จากหนังสือเอกสารที่ตีพิมพ์ปรากฏในหอสมุด ศึกษาลักษณะเด่นทางภาษา รายคำที่ใช้ กลวิธีสร้างควมไพเราะ งดงาม พิเศษระห์เกณฑต่าง ๆ ทั้งหมด เพื่อใช้ในการแบ่งแยก ความแตกต่างของชื่อเด็กในต่างกลุ่มเปรียบเทียบ

3 เพื่อประโยชน์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ในที่นี้โคแบ่งส่วนการศึกษา เป็นสองส่วน ส่วนแรกเป็นการพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพทางสังคมการเมือง กับการเปลี่ยนแปลงรูปแบบชื่อในช่วง 50 ปี และส่วนที่สองเป็นการเปรียบเทียบลักษณะความแตกต่างของชื่อเด็กในทางกลุ่มชนชั้น ในระยะสิบปีถึงปัจจุบัน

การศึกษาในส่วนแรก ซึ่งมุ่งความสนใจไปที่สาเหตุการเปลี่ยนแปลงรูปแบบชื่อในช่วง 50 ปี ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับสภาพความคดค่าของชนชั้นสูงในระบอบกึ่งเคมิ และการเจริญเติบโตของชนชั้นนายทุน ในประเด็นนี้โคขอมูลรายชื่อจาก

- 1 หนังสืออุโฆษสาร ๗6 อนุสรณ์ 92 ปี อัสสัมชัญ มีรายชื่อนักเรียนนับแต่ปี พ.ศ. 2428 เป็นต้นมา
- 2 หนังสืออนุสรณ์รุ่น นักเรียนโรงเรียนนาครีเดอี่ รายชื่อตั้งแต่ปี 2471 จนถึงปัจจุบัน
- 3 ทะเบียนรายพระนามและรายนามนักเรียนโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย ปี พ.ศ. 2469-2518
- 4 ทะเบียนรายชื่อนักเรียน ในช่วงปี 2480-2492 จากโรงเรียนราชินี
- 5 ทะเบียนรายชื่อนักเรียนจากโรงเรียนราษฎร์ สอนภาษาจีน ยกหมิ่น ปี 2496 เป็นต้นมา
- 6 ทะเบียนรายชื่อนักเรียนจากโรงเรียนอิสลามแห่งประเทศไทย ปี 2493 เป็นต้นมา

ขอบเขตการศึกษาในส่วนนี้ จากการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะชื่อในช่วง 50 ปี และรวมทั้งชื่อซึ่งอยู่ในระยะก่อนหรือหลัง เปลี่ยนแปลงการปกครองเล็กน้อย เป็นส่วนประกอบควย

การศึกษาแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงรูปแบบชื่อ เป็นการสังเกตความสัมพันธ์ของประเด็นต่าง ๆ ต่อไปนี้

- 1 การเปลี่ยนแปลงรูปแบบชื่อของชนชั้นผู้ใหม่ มีผลกระทบลักษณะชื่อของกลุ่มชนชั้นสูงอย่างไรบ้าง กล่าวคือ รูปแบบชื่อของกลุ่มผู้ใหม่ ทำให้ลักษณะชื่อของชนชั้นสูงวิวัฒนาการไปในทางใด และมีพื้นฐานความคิดอะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้อง และในทำนองเดียวกัน
- 2 ลักษณะชื่อของชนชั้นสูงที่เปลี่ยนไปในช่วงระยะหนึ่ง ปรากฏเป็นแบบให้ลักษณะชื่อของกลุ่มผู้ใหม่เปลี่ยนไปอย่างไร และสืบเนื่องมาจากฐานความคิดใด

3. ลักษณะชื่อของกลุ่มผู้ใหม่ และกลุ่มชนชั้นสูงที่วิวัฒนาการมา ในช่วง 50 ปี ย้อนหลังนี้ ทำให้ความแตกต่างของชื่อในปัจจุบันมีการจำแนกกลุ่มเช่นไรบ้าง

การวิเคราะห์ลักษณะชื่อที่เปลี่ยนแปลง กระทำโดยเปรียบเทียบชื่อของแต่ละกลุ่ม กับชื่อทั่ว ๆ ไป ในแต่ละช่วงเวลา หลังจากนั้นจึงทำการจัดหมวดหมู่ลักษณะชื่อ พร้อมทั้ง ตั้งข้อสังเกตทางภาษา

สำหรับการศึกษาในส่วนที่สอง ซึ่งเป็นการ เปรียบเทียบความแตกต่างของชื่อเด็ก จากครอบครัวที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจสังคมต่างกัน ในช่วงระยะสิบปี ถึงปัจจุบัน ได้ ดำเนินการดังนี้

1. เก็บรวบรวมรายชื่อเด็ก โดยจำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม คือ
กลุ่มแรก เป็นรายชื่อเด็กที่มาจากครอบครัวของชนชั้นสูง เช่น เชื้อสาย ตระกูลเก่า เจ้านายเชื้อพระวงศ์ ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ รวมทั้งชนชั้นกลางระดับสูงที่มี ฐานะทางสังคม เศรษฐกิจค่อนข้างดี

เลือกรายชื่อเด็กในชั้นอนุบาล ตั้งแต่ 10 ปีย้อนหลัง จนถึงปัจจุบัน จาก โรงเรียนราชินีบน โรงเรียนราชินี โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย โรงเรียนมาแตร์เดอี โรงเรียนวชิราวุธ และโรงเรียนอัสสัมชัญบางรัก

โรงเรียนใดไม่มีชั้นอนุบาล ใช้วิธีสุ่มชื่อนักเรียนชั้นประถม 1 ปีปัจจุบัน และย้อนหลัง เช่นเดียวกัน

กลุ่มที่สอง เป็นรายชื่อเด็กจากครอบครัวของชนชั้นที่ต่ำกว่า ทั้งด้านฐานะ ทางเศรษฐกิจและสังคม พวกร่างอาชีพประเภทแรงงาน เกษตรกรที่มีฐานะยากจน ได้ รายชื่อจาก

1. บัณฑิตโครงการช่วยเหลือเด็กของมูลนิธิ ซี ซี เอฟ แห่งประเทศไทย จำนวน 34 โครงการ

2. บัณฑิตรายชื่อเด็กจากแบบสำรวจสถานการศึกษาประจำปี 2529 จาก องค์การกุศล เฟิร์ด เอส บัค

3. รายชื่อนักเรียนทุนมูลนิธิร่วมจิตต์น้อมเกล้า ฯ เพื่อเยาวชน ของ สถานศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ประจำปี 2529

4. รายชื่อนักเรียนรับทุนมูลนิธิวันการศึกษาประชาบาล จังหวัด นครราชสีมา ปี 2527

5. รายชื่อนักเรียนที่รับทุนมูลนิธิการประถมศึกษาแห่งชาติ สังกัดเทศบาลเมืองนครราชสีมา ปี 2527

6. รายชื่อนักเรียนรับทุนการศึกษาประชาบาล (โรงเรียนราษฎร์) จังหวัดนครราชสีมา

คุณลักษณะของข้อมูลในกลุ่มที่สองคือ เป็นรายชื่อเด็กจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน กระจายอยู่ตามโรงเรียนต่าง ๆ ทั้งในท้องถื่นชนบทและในเขตตัวเมือง เพื่อให้ข้อมูลมีลักษณะกระจายมากที่สุด ผู้ศึกษาได้กรายชื่อโครงการละ 1 แห่งรายชื่อ มีบางจังหวัดเลือก 2 แห่งรายชื่อ เนื่องจากมีเด็กจำนวนมาก และบางจังหวัดมีโครงการหลายโครงการ คว้าวิธีการสุ่มคั้งกล่าว ได้รายชื่อเด็กที่กระจายอยู่ใน 29 จังหวัด ในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

และเพื่อให้เด็กแต่ละกลุ่มมีเกณฑ์อายุใกล้เคียงกัน จึงรวบรวมเฉพาะชื่อเด็กที่อายุประมาณ 6-14 ปี การศึกษาชั้นประถม 1-มัธยมศึกษาปีที่ 5

กลุ่มที่สาม ได้รายชื่อเด็กนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1-ปีที่ 5 จากโรงเรียนศูนย์รวมน้ำใจเขตสลับคลองเตย รายชื่อเด็กจาก 2 โครงการของมูลนิธิ ซี ซี เอฟ คือ โครงการบริการชุมชนศูนย์เยาวชนกินแดง คลองจั่น และ โครงการศูนย์ส่งเสริมพัฒนาบุคคล กทม.

คุณลักษณะของข้อมูลในกลุ่มที่ 3 คือ เป็นรายชื่อเด็กจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน กระจายอยู่ตามโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร การศึกษาและเกณฑ์เฉลี่ยอายุใกล้เคียงกับกลุ่มแรก และ กลุ่มที่ 2

2. รายชื่อนักเรียนในกลุ่มแรกตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 จนถึงปัจจุบัน แบ่งกลุ่มเป็นเด็กชายและเด็กหญิง รายชื่อเด็กหญิงที่รวบรวมได้ มีประมาณ 4,327 รายชื่อ รวบรวมรายชื่อเด็กชายมาในจำนวนเท่า ๆ กัน

รายชื่อเด็กในกลุ่มแรก และกลุ่มที่สอง นำมาในจำนวนเท่า ๆ กัน ส่วนรายชื่อเด็กในกลุ่มที่ 3 ใช้เท่าที่รวบรวมได้ทั้งหมด มีประมาณ 1,647 รายชื่อ

3. รายชื่อทั้งหมดนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ คุณลักษณะสำคัญทางภาษา อันได้แก่ จำนวนพยางค์ ประเภทของภาษาที่ใช้ ความซับซ้อนของคำ และการประสมอักษร พิจารณากลุ่มความหมาย รวมทั้งความแตกต่างในด้านอื่น ๆ

ขอจำกัดของข้อมูล

1. ข้อมูลที่ใช้ศึกษาส่วนหนึ่งได้มาจากทะเบียนรายชื่อเด็กเข้าใหม่ในแต่ละปี และรายชื่อจากหนังสืออนุสรณ์ของโรงเรียน บางโรงเรียนได้รวบรวมรายชื่อเด็กนักเรียนไว้ทั้งหมด บางก็ไม่ได้จัดทำไว้ รายชื่อเด็กย้อนหลัง 50 ปี จึงเก็บได้ไม่ครบถ้วน หลายโรงเรียนผู้ศึกษาได้รับความอนุเคราะห์ให้เก็บข้อมูลได้ทั้งหมด แต่มีบางที่ไม่สะดวกในการค้นหาเป็นชั้นอยู่กระจัดกระจาย จึงรวบรวมได้เฉพาะบางส่วน รายชื่อย้อนหลังจึงได้สมบูรณ์เฉพาะในช่วง 10 ปี โรงเรียนที่มีนักเรียนน้อยรวบรวมรายชื่อมาทั้งหมด ส่วนโรงเรียนซึ่งมีนักเรียนจำนวนมาก หรือมีบุคลากรอื่น ได้รายชื่อเฉพาะปีละ 2 ห้องเรียน

2. การประมาณเกณฑ์อายุ ผู้ศึกษาได้พยายามที่จะให้รายชื่อที่ได้ เป็นเด็กที่มีช่วงอายุใกล้เคียงกัน แต่การเก็บข้อมูลไม่อาจทำได้ด้วยวิธีการเดียว เพราะบางโรงเรียน เริ่มควยประถมปีที่ 1 บางแห่งเริ่มควยประถมปีที่ 3 และเพื่อความสะดวกในบางครั้ง เก็บข้อมูล โดยเริ่มนับตั้งแต่ชั้นอนุบาลปัจจุบันย้อนหลังไปเรื่อย ๆ และมีที่เริ่มเก็บรายชื่อนักเรียนจากชั้นประถมปีที่ 1 จนถึงมัธยมปีที่ 3 อย่างไรก็ตามเมื่อเทียบเคียงดูประมาณ ปี พ.ศ. กับปีการศึกษา มีความใกล้เคียงกันในคานอายุ และถึงแม้จะคลาดเคลื่อนไปบ้าง ก็ไม่มีผลต่อกลุ่มใหญ่ซึ่งโดยทั่วไปแล้วแต่ละกลุ่มมีอัตราการเปลี่ยนแปลงลักษณะของชื่อไม่มากนักในช่วงปีใกล้เคียง

การเสนอเรื่อง

เนื้อหาทั้งหมดแบ่งออกเป็น 6 บท

บทนำ ประกอบด้วยหัวข้อย่อยคือ ความสำคัญของปัญหา แนวความคิดที่ใช้ จุดมุ่งหมายและประโยชน์ในการศึกษา สมมติฐานและวิธีการศึกษา ขอบจำกัดของข้อมูล และการนิยามศัพท์เฉพาะ

บทที่สอง กล่าวถึงความสำคัญของชื่อในทางสังคม การเมือง โดยเริ่มจากข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับวิวัฒนาการของชื่อ ลักษณะของชื่อที่ใช้ในยุคแรก รูปแบบ และจุดประสงค์ในการใช้ในระบะต่อ ๆ มา หลังจากนั้นพิจารณาความเชื่อในสังคมไทยที่มีผลต่อการตั้งชื่อ รวมทั้งความสำคัญของชื่อในฐานะที่เป็นสัญลักษณ์ความแตกต่างทางชนชั้น

บทที่สาม เนื้อหาเกี่ยวกับลักษณะความแตกต่างของชื่อในสังคมไทย ในระยะหลัง เปลี่ยนแปลงการปกครอง มีรากฐานความคิดอะไรบางอย่าง ที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเลือกชื่อ ซึ่งสืบทอดมาจากระบอบกึ่งเดิม และความคิดดังกล่าวนี้ ทำให้กลุ่มชื่อแยกความแตกต่างกันไปอย่างไร

บทที่สี่ กล่าวถึงสาเหตุการเปลี่ยนแปลงลักษณะชื่อในช่วง 50 ปี ที่เกี่ยวข้องกับสภาพความตกต่ำของกลุ่มชนชั้นสูง และการเจริญเติบโตของเหล่าชนชั้นนายทุน ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชนชั้นสูงกับ กลุ่มชนชั้นใหม่ รวมทั้งอธิบายถึงวิธีการใช้ชื่อเป็นสัญลักษณ์แยกความแตกต่าง ระหว่างคนสองกลุ่มนั้นในสมาคมชั้นสูง

บทที่ห้า เป็นการเปรียบเทียบชื่อบุคคลในต่างกลุ่มชนชั้น ระยะย้อนหลังสิบปีเป็นต้นมา โดยใช้ชื่อเด็กที่มาจากโรงเรียนทาง ระดับเป็นกลุ่มตัวอย่าง เนื้อความในบทกล่าวถึง ความแตกต่างของชื่อในเรื่อง จำนวนพยางค์ ประเภทของภาษา เสียงสัมผัส การเปรียบเทียบชื่อในแต่ละหมวดความหมาย เปรียบเทียบระดับคำศัพท์ที่ใช้แสดง ความแตกต่างในรูปรอยละอัตรას่วน และการตั้งชื่อสิ่ง เกิดเรื่องลักษณะชื่อที่ปรากฏมาก เจาะทะกลุ่มชนชั้นใดชนชั้นหนึ่ง

บทที่หก สรุปวิเคราะห์

นิยามศัพท์

ชนชั้น⁸ ในที่นี้หมายถึง ระเบียบชั้นของบุคคลในสังคมสมัยใหม่ ที่ถือสถานภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และรวมถึงความสำคัญของชาติตระกูลอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นเกณฑ์ ในการจัดสรรบุคคลเขาในชนชั้นต่าง ๆ ชั้นของบุคคลในความหมายนี้ สามารถเปลี่ยนแปลงได้ในช่วงชีวิต และการแบ่งชั้นไม่ได้เคร่งครัดถาวร เช่น เกี่ยวกับระบบวรรณะ

(Caste systems) หรือระบบฐานันดร (Estate Systems) ในสังคมดั้งเดิม แต่เป็น ระเบียบชั้นบุคคลในสังคมสมัยใหม่ที่อาศัยฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม เป็นเกณฑ์ ขณะเดียวกัน ความสำคัญของชาติตระกูล ก็ยังเป็นหลักที่ยังยึดถืออยู่ด้วย (กล่าวคือ นอกจากชนชั้นสูง ในปัจจุบัน จะเป็นไคควยฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมที่สูงกว่าชนชั้นอื่นแล้ว บุคคลซึ่ง มีคุณสมบัติความเป็นชาติตระกูลสูง ก็ถูกจัด เป็นชนชั้นสูงอีกกลุ่มหนึ่งในสมาคมชั้นสูง)

ชนชั้นสูง หมายถึง กลุ่มบุคคลซึ่งอาศัยสถานภาพทางสังคม เศรษฐกิจ หรือ ความสำคัญของชาติตระกูล ที่เหนือกว่าชนทั่วไป เป็นเครื่องแสดงฐานะ บุคคลในสมาคม ชนชั้นสูงจะเป็นผู้มีอำนาจ อภิสัทธา เกียรติยศชื่อเสียง อันเป็นที่ยกย่องของคนส่วนใหญ่ มีแบบการดำเนินชีวิต มีกิจกรรมที่สมาชิกในกลุ่มอื่น ๆ ใดให้ลุ่มค่า หรือปรารถนาจะ กระทำตาม

ชนชั้นสูงโดยชาติตระกูล หรือชนชั้นสูงดั้งเดิม หมายถึง กลุ่มบุคคลซึ่งสืบเชื้อสาย จากเจ้านาย ขุนนาง หรือผู้มีอำนาจในทางการเมือง การปกครองก่อนการเปลี่ยนแปลง ในปี 2475 บางครั้งถูกเรียกว่า กลุ่มผู้ถือเกา ในที่นี้แบ่งเป็นชนชั้นสูงระดับเจ้านาย และ ชนชั้นสูงระดับรอง

ชนชั้นสูงระดับเจ้านาย หมายถึง องค์พระมหากษัตริย์ และ พระบรมวงศานุวงศ์ ตั้งแต่ สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ จนถึงหม่อมเจ้า

ชนชั้นสูงระดับรอง หมายถึง กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับราชสกุล ซึ่งกำเนิดใน ตระกูลขุนนาง หรือที่สืบเชื้อสายจากราชสกุล ราชินิกุลที่ไม่มีฐานันดรศักดิ์ หรือค่านาหน้าชื่อ

⁸ สัตยญา สัตยญาวิวัฒน์, สังคมวิทยาการเมือง (กรุงเทพมหานคร: เจ้าพระยา การพิมพ์, 2527), หน้า 128-132.

หรือตระกูลซึ่งใกล้ชิดกับชนชั้นสูงระดับเจ้านาย และหมายรวมทั้งบุคคลในตระกูลขุนนางระดับต่ำ หรือ ข้าราชการผู้น้อยในระบอบเก่า ซึ่งมีจิตสำนึกแบบชนชั้นสูงกึ่ง เกิม

จิตสำนึกทางชนชั้น (CLASS CONCIUSNESS) โดยทั่วไป หมายถึง ความสำนึกในความแตกต่างระหว่างฐานะของตนกับบุคคลอื่น เป็นความตระหนักในความแตกต่างทางสถานภาพ (CLASS STATUS CONCIUSNESS) และการรับรู้ ความแตกต่าง เป็นสิ่งที่เกิดจากการมีลำดับชั้นทางสังคม ความสำนึกทางชนชั้นกึ่งกล่าวนี้ เป็นที่เข้าใจกันว่า เป็นขั้นก่อนการ ระบุชั้นของปัจเจกชน (CLASS IN ITSELF) ซึ่งถ้าหาก มีความสอดคล้องกันตามความเป็นจริง โดยไม่ใช่จิตสำนึกที่ผิดพลาดแล้ว จะนำไปสู่การ คอสมิกนรณ เพื่อผลประโยชน์ของชนชั้น (CLASS FOR ITSELF) อย่างไรก็ตาม จิตสำนึก ในความแตกต่างระหว่างชนชั้นในที่นี้ มีความหมายอยู่แต่เพียงความสำนึกในความแตกต่างระหว่างฐานะของตนกับบุคคลอื่น โดยที่บุคคลซึ่งมีความสำนึกทางชนชั้น จะมีแบบแผน บางอย่างซึ่ง เป็นผลสะท้อนของความรู้สึกเหนือกว่า หรือ ต่ำกว่า เมื่อใดเปรียบเทียบกับฐานะ ของตนกับบุคคลในระดัับชั้นอื่นแล้ว

จิตสำนึกแบบชนชั้นสูง หมายถึง บุคคลซึ่งกำเนิดในตระกูลชนชั้นสูงกึ่ง เกิม มีความสำนึกว่า ฐานะของตนอยู่ในระดับที่เหนือกว่าคนทั่วไป และมีวิถีชีวิตที่มุ่งถึงความแตกต่างไปจากบุคคลในชนชั้นอื่น นอกจากนี้ยังหมายรวมทั้งบุคคลในกลุ่มที่ประเมินฐานะ กนเอง เขาไปไกลเคียงกับชนชั้นสูง แม้ว่าฐานะทางชนชั้นตามความเป็นจริง หรือ ตามที่ บุคคลนอกกลุ่มประเมินอาจไม่ใช่ บุคคลซึ่งมีจิตสำนึกแบบชนชั้นสูง มีแนวโน้มว่าจะนิยม ชมชอบแบบแผนบางอย่างของชนชั้นสูง และมีความพยายามที่จะกระทำตามแบบแผนดังกล่าวนั้น

ชนชั้นสูงโดยฐานะทางเศรษฐกิจ โกล่แก บุคคลซึ่งถูกจัดให้อยู่ในสมาคมชั้นสูง ควบเหตุที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจมั่งคั่ง เป็นกลุ่มที่สามารถครอบครองสิ่งที่มีคุณค่าทางวัตถุได้ ในระดับเดียวกับชนชั้นสูงโดยชาติตระกูล โดยทั่วไปหมายถึง เหล่านายทุนชาวจีน ซึ่ง เติบโตขึ้นจากผลของการเปลี่ยนแปลงการปกครอง หรือที่ร่ำรวยขึ้นภายหลังสมัยสงครามโลก ครั้งที่สอง มีการเรียกชนกลุ่มนี้ว่า ผู้ถือใหม่ ชนชั้นใหม่ หรือ พวกเศรษฐีใหม่

กลุ่มผู้อ่อนชั้นสูง หมายถึง ชนชั้นสูงโดยชาติตระกูล และชนชั้นสูงโดยฐานะ ทางเศรษฐกิจ

โรงเรียนระดับสูง หมายถึง โรงเรียนซึ่งเด็กนักเรียนส่วนใหญ่มาจากครอบครัว
ของชนชั้นสูงโดยชาติตระกูล หรือ จากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจอยู่ในขั้นนี้

ชื่อที่แปลก หมายถึง ชื่อที่พิจารณาเปรียบเทียบกับชื่อทั่ว ๆ ไป ในเด็ก
รุ่นอายุเดียวกันแล้ว มีลักษณะแปลกไปจากชื่ออื่น ๆ อาจมีรูปแปลก เสียงแปลก ไรค่า
หรือความหมายเข้าใจยาก โดยมากมักเป็นชื่อที่ประสมคำขึ้นใหม่ มีไหว้กับ
ชื่ออื่น ๆ ที่ใช้แพร่หลายอยู่ในระยะนั้น และไม่เป็นที่นิยมใช้มาก่อน

ชื่ออื่น ๆ หรือ ชื่อทั่ว ๆ ไป หมายถึง ชื่อที่นิยมใช้แพร่หลาย มีการใช้ซ้ำ
กันมาก ทั้งคนรุ่นอายุใกล้เคียงกันในปัจจุบัน หรือเป็นชื่อที่มีใช้มานานแล้ว

ความยากง่ายของชื่อ พิจารณาจากระดับความยากง่ายในการเข้าใจความหมาย
ซึ่งมีตั้งแต่ ระดับที่สามารถเข้าใจโดยทันทีที่เห็นหรือได้ยิน ระดับที่เข้าใจโดยอาศัยการหาคำ
ความรู้อื่นๆ ประสบการณ์ และการเทียบเคียง ระดับที่ต้องเปิดพจนานุกรมจึงจะทราบถึง
ความหมาย ระดับที่ต้องวิเคราะห์ความซับซ้อนของชื่อ ที่มาของคำโดยละเอียด จึงจะ
เข้าใจความหมาย และระดับที่เฉพาะบุคคลที่เกี่ยวข้องในแวดวงเดียวกับเจ้าของชื่อเท่านั้น
จึงจะทราบความหมาย สำหรับคนทั่วไปจะทราบความหมายบ้าง ก็เฉพาะแต่ความหมาย
เป็นเลา ๆ ไม่ชัดเจน